

DONKEL & FINKE

BENJAMIN OVERLAET
NAOMI LEBOY

VOOR ELIES

DONKEL & FINKE

BENJAMIN OVERLAET
NAOMI LEBOY

*B*eefcake Publishing

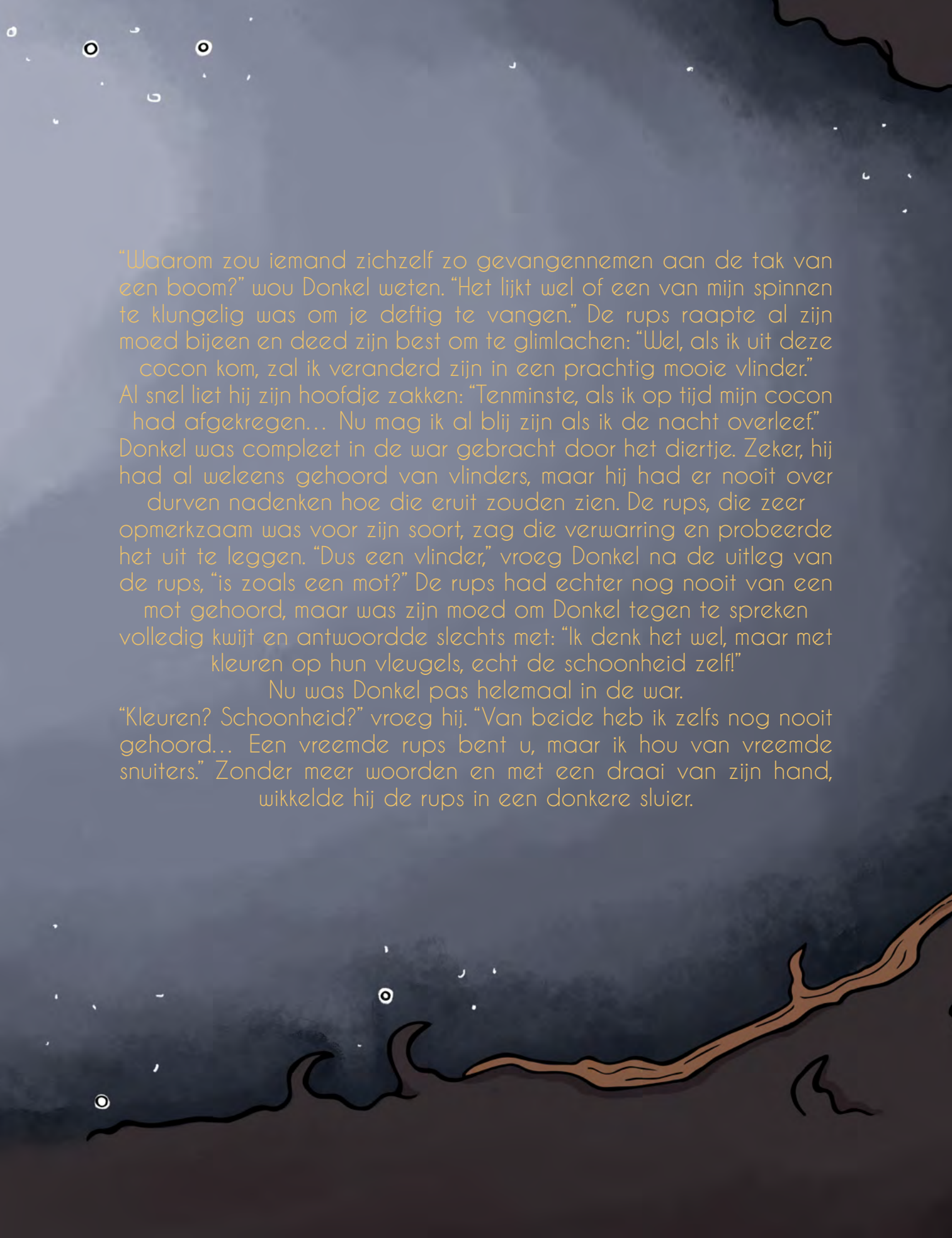
Doit was duisternis niet zomaar een concept of een gebrek aan licht. Het duister was een ademend, zwevend, wandelend, levend wezen met de naam Donkel. Lange tijd was iedereen bang van hem en enkel de gemeenste en sluwste wezens durfden in zijn rijk te leven. 's Nachts, onder de bescherming van Donkels duister, palmden zij het hele land in. Van al die wezens was de uil Donkels persoonlijke favoriet. Want de uil, weet je, was niet enkel gemeen en sluw, maar vooral wijs en hij sprak enkel de waarheid of zei helemaal niets. Donkel deed niets liever dan de uil op te zoeken en van diens stilte of advies te genieten. De uil gaf advies aan iedereen die dat wou en vaak ook aan Donkel zelf.

The background is a dark, textured grey-blue surface, possibly representing a cave or a rocky ground. It is decorated with several glowing yellow flowers of various shapes, some with multiple petals and some with a star-like appearance. A small, glowing yellow cocoon-like object is visible in the upper right quadrant. The overall style is whimsical and slightly mysterious.

Zo had men op een keer een rups gevonden die na het vallen van de nacht nog buiten was. “Een rups?” vroeg Donkel toen hij dit te horen kreeg. “Op dit vreselijk late uur? Dat is ongehoord!” De arme, kleine rups schrok zich dood toen de duisternis plots zelf voor hem stond. Hij was slechts halfweg met het maken van zijn cocon.

“G-g-goedeavond,” stotterde hij met alle goede manieren van een dag-wezen, “e-e-excuses om... om nog buiten te zijn. I-i-ik kreeg mijn c-c-cocon niet af, z-z-zie je...” “Dit?” onderbrak Donkel wijzend naar de cocon. “Heb je dit zelf gedaan?”

De rups, die niet begreep waarom Donkel zo verward was, durfde enkel te knikken als antwoord.

The background of the page is a dark, starry night sky. At the bottom, there is a brown, gnarled tree branch that curves across the width of the page. The text is centered in the middle of the page.

“Waarom zou iemand zichzelf zo gevangennemen aan de tak van een boom?” wou Donkel weten. “Het lijkt wel of een van mijn spinnen te klungelig was om je deftig te vangen.” De rups raapte al zijn moed bijeen en deed zijn best om te glimlachen: “Wel, als ik uit deze cocon kom, zal ik veranderd zijn in een prachtig mooie vlinder.” Al snel liet hij zijn hoofdje zakken: “Tenminste, als ik op tijd mijn cocon had afgekregen... Nu mag ik al blij zijn als ik de nacht overleef.” Donkel was compleet in de war gebracht door het diertje. Zeker, hij had al weleens gehoord van vlinders, maar hij had er nooit over durven nadenken hoe die eruit zouden zien. De rups, die zeer opmerkzaam was voor zijn soort, zag die verwarring en probeerde het uit te leggen. “Dus een vlinder,” vroeg Donkel na de uitleg van de rups, “is zoals een mot?” De rups had echter nog nooit van een mot gehoord, maar was zijn moed om Donkel tegen te spreken volledig kwijt en antwoordde slechts met: “Ik denk het wel, maar met kleuren op hun vleugels, echt de schoonheid zelf!”

Nu was Donkel pas helemaal in de war.

“Kleuren? Schoonheid?” vroeg hij. “Van beide heb ik zelfs nog nooit gehoord... Een vreemde rups bent u, maar ik hou van vreemde snuiters.” Zonder meer woorden en met een draai van zijn hand, wikkelde hij de rups in een donkere sluier.

